

Sygn. akt III K 949/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 września 2018 r.

Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w Warszawie Wydział III Karny

w składzie:

Przewodniczący – SSR Maciej Jabłoński

Protokolant: Lena Szulińska

po rozpoznaniu w dniach 8 czerwca 2018 r. i 19 września 2018 r.

sprawy:

J. L. – s. J. i H., ur. (...) w W.,

oskarżonego o to, że:

w okresie od 08 czerwca 2015 r. do 12 stycznia 2016 r. w W. działając w krótkich odstępach czasu, z góry powziętym zamiarem wspólnie i w porozumieniu z D. U. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem A. S. w postaci pieniędzy w kwocie 10 700 zł w ten sposób, że wprowadził ją w błąd co do zamiaru zwrotu pożyczki

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

D. U. – c. S. i A., ur. (...) w W.,

oskarżonej o to, że:

w okresie od 08 czerwca 2015 r. do 12 stycznia 2016 r. w W. działając w krótkich odstępach czasu, z góry powziętym zamiarem wspólnie i w porozumieniu z J. L. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadziła do niekorzystnego rozporządzenia mieniem A. S. w postaci pieniędzy w kwocie 10 700 zł w ten sposób, że wprowadziła ją w błąd co do zamiaru zwrotu pożyczki

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

orzeka:

I. oskarżonego J. L. uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu w akcie oskarżenia czynu, przyjmując, iż działał wspólnie i w porozumieniu z D. U. w zakresie do kwoty 7500 zł, zaś w pozostałym zakresie działał sam i za to na podstawie art. 286 § 1 kk wymierza mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

II. oskarżoną D. U. uznaje za winną popełnienia zarzucanego jej w akcie oskarżenia czynu przyjmując, iż działała wspólnie i w porozumieniu z J. L. w zakresie do kwoty 7500 zł i za to na podstawie art. 286 § 1 kk wymierza jej karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

III. na podstawie art. 69 § 1 kk i art. 70 § 1 kk wykonanie kary pozbawienia wolności wobec D. U. warunkowo zawiesza na okres 2 (dwóch) lat;

IV. na podstawie art. 72 § 1 pkt 1 kk zobowiązuje oskarżoną D. U. do informowania kuratora sądowego o przebiegu okresu próby co sześć miesięcy;

V. na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonych D. U. i J. L. obowiązek solidarnego naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem poprzez zapłatę na rzecz A. S. kwoty 7 500 (siedmiu tysięcy pięciuset) złotych

VI. na podstawie art. 627 k.p.k. zasądza od oskarżonych kwotę po 180 (sto osiemdziesiąt) złotych, tytułem opłaty tytułem opłaty oraz kwotę po 65 (sześćdziesiąt pięć) złotych tytułem pozostałych kosztów postępowania.

III K 949/17

UZASADNIENIE

Na podstawie zebranego materiału dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny w sprawie.

A. S. pozostawała w bliskich koleżeńskich stosunkach z D. U. i J. L.. W toku znajomości obydwie strony udzielały sobie różnego rodzaju wsparcia. Między innymi na prośbę oskarżonych pokrzywdzona pożyczyła im kwotę 4000zł na początku czerwca 2015r przelewając ją na konto D. U., a następnie jeszcze kwotę 5000zł na to samo konto. W dniu 8 września 2015r D. U. pożyczyła występującemu jako samodzielny pożyczkobiorca J. L. kwotę 3.500zł. Z ogólnej sumy pożyczek przelanych na konto pokrzywdzona od oskarżonej otrzymała zwrot kwoty 1500zł a J. L. z kwoty 3.500zł oddał jej 300zł, Co do pozostałej wierzytelności to pomimo wielokrotnych monitów nie została ona uregulowana a w czasie jednej z rozmów J. L. powiedział, że nic już oskarżeni nie są pokrzywdzonej winni.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie następujących dowodów: wyjaśnień oskarżonych J. L. (k- 171,220), D. U. (k- 168), zeznań świadków A. S. (k- 4-5,90,240-242), A. Z. (k- 104,242), A. P. (k- 110, 242), M. M. (k- 114,243) oraz dokumentów zaliczonych do materiału dowodowego według wykazu z k-244.

Sąd jedynie częściowo dał wiarę oskarżonym to jest co do faktu znajomości z pokrzywdzoną i udzielenia pożyczek uznając ich wyjaśnienia odnośnie ich zwrotu za przyjętą linię obrony wobec ich całkowitej sprzeczności z zeznaniami pokrzywdzonej które potwierdziło dwóch świadków.

Co do zeznań M. M. to Sąd nie kwestionował ich prawdziwości z tym, że uznał je za odnoszące się do zdarzenia z okresu przed czasem objętym zarzutami z uwagi na nieprecyzyjne datowanie i oczywistą rozbieżność z zeznaniami pokrzywdzonej.

Zeznania pozostałych świadków Sąd uznał za pełnowartościowy materiał dowodowy z uwagi na ich spójność i uporządkowanie oraz brak wewnętrznych sprzeczności oraz przystawanie do relacji pokrzywdzonej.

Sąd w pełni dał wiarę zeznaniom pokrzywdzonej A. S.. Są one logiczne, spójne i wewnętrznie uporządkowane oraz znajdują potwierdzenie w wydrukach z operacji bankowych, odręcznym dokumencie wystawionym przez oskarżonego L. oraz zeznaniach świadków W. – Z. i P. aczkolwiek świadkowie ci znają sprawę bardziej z relacji samej pokrzywdzonej.

Sąd zważył, co następuje:

Wina oskarżonych i okoliczności czynów przez nich dokonanych nie budzą w świetle materiału dowodowego wątpliwości.

Oczywistym jest że oboje oskarżeni pożyczili od pokrzywdzonej jako strona umowy pożyczki kwotę 9000zł w dwóch ratach po 5000zł i 4000zł przelanych na konto oskarżonej U. a dodatkowo oskarżony L. kwotę 3500zł. Oskarżeni w zakresie kwoty 9000zł działali wspólnie i w porozumieniu gdyż wspólnie zwracali się o pożyczkę i obiecywali zwrot (częściowo zresztą wykonany). Stanowiło to po stronie pokrzywdzonej rozporządzenie mieniem w postaci przekazania oskarżonym kwot pieniężnych. Było to rozporządzenie mieniem o charakterze niekorzystnym albowiem

pokrzywdzona nie otrzymała świadczenia wzajemnego w postaci zwrotu pełnej kwoty pożyczki. Jest też oczywiste że dokonała rozporządzenia mieniem pod wpływem błędu, który polegał na tym, iż oskarżeni zapewniając ją o swojej woli zwrotu pożyczki i bazując na wcześniejszych podobnych zdarzeniach wytworzyli w jej świadomości przekonanie o tym iż zamierzają oni tą pożyczkę zwrócić. To błędne przekonanie o zamiarze zwrotu pożyczki doprowadziło pokrzywdzoną do rozporządzenia mieniem. Rozporządzenie to w sposób oczywisty przyniosło oskarżonym wymierną korzyść finansową w postaci sumy pieniężnej. Tym samym oskarżeni wyczerpali swoim działaniem wszystkie znamiona przestępstwa z art. 286 § 1 kk.

Sąd ocenia, że oskarżeni już w momencie zaciągania kolejnych rat pożyczek działali w złej wierze. Świadczy o tym ich dalsze działanie. Unikanie spłaty kwoty długu, stwarzanie pozorów mającej wkrótce dokonać się spłaty, informowanie o nierealnych scenariuszach to jest przepisaniu samochodu w zamian za umorzenia długu, który to samochód obiecany był już komu innemu, wreszcie wprost wyrażona odmowa uregulowania zobowiązania i to w formie od razu zarzucającej pokrzywdzonej nieuczciwość jako osobie domagającej się spłaty rzekomo już spłaconej pożyczki. Wszystko to przekonuje, że celem oskarżonych od początku było to aby wykorzystując zaufanie, które pokrzywdzona do nich miała osiągnąć korzyść w jak największym wymiarze finansowym. Zdaniem Sądu nawet częściowa spłata to jest kwota 1500zł z kwoty 9000zł pożyczonej wspólnie i kwota 300 zł z kwoty 3500zł pożyczonej przez J. L. nie zmienia obrazu rzeczy. Kwoty te są tak nieznaczne w proporcji do całości sumy długu, że ich spłata nie jest wyrazem dobrej woli a jedynie zabiegiem, który miał uspić czujność pokrzywdzonej i był swoistą inwestycją w powodzenie przestępczego zamiaru jaka poczynili oskarżeni.

W ocenie Sądu oskarżeni działali wspólnie i w porozumieniu co do kwoty 9000zł To ta kwota w dwóch ratach została przelana na konto D. U. i to ta kwota była przedmiotem wspólnych próśb oskarżonych. Stąd też opis czynów został zmodyfikowany w tym kierunku aby pominąć kwotę 3500zł, którą oskarżony J. L. (jak wskazała to pokrzywdzona) pożyczył już indywidualnie w części dotyczącej działania wspólnie i w porozumieniu. Podwyższenie kwoty strat pokrzywdzonej i tym samym zwiększenie korzyści majątkowej o tę właśnie kwotę było już zamysłem samego oskarżonego, choć połączonym funkcjonalnie z wcześniejszymi pożyczkami branymi przez oboje oskarżonych.

Sąd określił sumę strat pokrzywdzonej wynikającą ze wspólnego działania oskarżonych odejmując od sumy pożyczki 9000zł to co pokrzywdzonej zwrócono czyli 1500zł

Sąd wymierzając karę wziął pod uwagę znaczną społeczną szkodliwość czynów oskarżonych. Zawiedzenie zaufania po to aby nieuczciwością poprawić sobie sytuację materialną jest wysoce naganne. Tym bardziej, że dotyczy sumy w realiach życia stron pożyczki istotnej. Także sposób wyparcia się długu poprzez poinformowanie że nie są nic oskarżeni winni czyli że to pokrzywdzona działa jako oszust domagając się zwrotu pieniędzy zasługuje na szczególną krytykę. Dlatego też kara 1 roku pozbawienia wolności dla obojga oskarżonych jest niezbędna po to aby uświadomić im, że oszustwo nawet pomiędzy osobami znajomymi jest przestępstwem, które traktowane jest poważnie, jako przejaw lekceważenia dla porządku prawnego i reguł współżycia społecznego. Jak idzie o zawieszenie wykonania kary to jest ono możliwe jedynie wobec oskarżonej U.. Oskarżony L. jako osoba kilkakrotnie już karana nie mieści się w kategorii osób, co do których można postawić pozytywną prognozę na przyszłość w razie zawieszenia wykonania kary. Przeciwnie, byłby to sygnał zachęcający go wręcz do podobnych działań jako w sumie nie rodzących negatywnych konsekwencji.

Sąd orzekł solidarny obowiązek naprawienia szkody w kwocie 7500zł to jest odpowiadającej pożyczce w kwocie 9000zł pomniejszonej o spłaconą kwotę 1500zł bo w tym zakresie uznał działanie oskarżonych za podjęte wspólnie i w porozumieniu. Jak idzie o kwotę pozostałą, która obciąża wyłącznie oskarżonego L., to Sąd nie orzekł obowiązku jej spłaty z uwagi na pozostający w dyspozycji pokrzywdzonej tytuł egzekucyjny dotyczący tej właśnie sumy, a wynikający z wyroku sądu cywilnego w sprawie o zapłatę.

O kosztach orzeczono na podstawie art. 627 kpk nie znajdując podstaw do zwolnienia oskarżonych z ich ponoszenia.

Wobec powyższego należało orzec jak w sentencji wyroku.